

TRẬN ĐÁNH CUỐI CÙNG CỦA TĐ5ND

Viết tiếp theo bài “ **những cánh hoa dù chùng gởi** “ Sau những ngày cùng TĐ6ND lưu lạc trong rừng núi , nơi đó mỗi tất đất thân yêu từ đèo M’drack trải dài cho tới đèo Phụng Hoàng của Khánh Dương (Buôn Mê Thuộc) nó đã lưu giữ biết bao kỷ niệm của người lính áo hoa mũ đỏ, thuộc lữ đoàn 3 nhảy dù , trong đó có tiểu đoàn 5 Nhảy Dù . có biết bao chiến hữu của chúng ta đã vĩnh viễn nằm lại nơi đây. Tuổi về chiều tức là tuổi già . con người ta hay sống lại những kỷ niệm xa xưa , ngồi một mình ên tưởng nhớ đến những trận đánh kinh hồn vào sinh ra tử , khi mà Nhảy Dù vào cuộc thì toàn là những trận đánh long trời lở đất , những cuộc đụng độ mà tổn thất lên tới hàng trăm người trong một trận chiến , giờ đây ngồi kể lại cho con cháu đời sau nghe chơi ..! Không ai có thể thay đổi được quá khứ ...vì nó đã qua rồi... Sau 37 năm bị “ ngắt tiếng “ bị quăng “ văng ra xa ngoài quỹ đạo “ bị đóng con dấu giáp lai ..! Giờ đây nếu ta không thuật lại khi mà lịch sử sắp sửa sẽ sang trang , thì hình ảnh của những người **Anh Hùng Thiên thần mũ đỏ** sẽ bị mai một theo thời gian . cái quan trọng là ta viết hồi ký phải hết sức trung thực vì đây là thể loại lấy tư liệu do chính mình có tham gia trong cuộc chiến ngày đó làm chính .không phải ta tự sáng tác . không phải ta tưởng tượng ra để viết một cuốn tiểu thuyết .. Ta không nghe ông này nói , nghe bà kia kể , nghe ông nọ cho biết . mà rất nhiều người trong số đó đã trở thành người thiên cổ thì người đọc làm sao kiểm chứng ..Hồi tưởng lại , đây cũng chính là một phương thức để chúng ta bảo tồn ký ức của một thế hệ vàng . thế hệ thời đại hoàng kim của những người lính từng đi mây về gió . ngoài Nickname là **Thiên Thần Mũ Đỏ** , Nhảy Dù còn có một biệt danh khác nữa là “ **Thiên Thần Sát Địch** “ vì nơi nào có bóng dáng đoàn quân Mũ Đỏ xuất hiện , thì nơi đó có sự an bình và hạnh phúc . Bây giờ đã đến lúc chúng ta trả lời sự thật cho lịch sử mặc dầu đó là một sự thật hơi đau lòng . Vì không có sự thật nào mà không có vị chua, cay và đắng . Hy vọng con cháu chúng ta sẽ có một tập tài liệu khả dĩ trung thực , đủ để thế hệ mai sau tham khảo khi muốn tìm hiểu về cái quá khứ hào hùng của những người lính trong quân lực VNCH . trong đó có lính Nhảy Dù chiến tranh Việt Nam ...một quá khứ đau thương và cay đắng , có quá nhiều người đã bỏ lại một phần thân thể của mình trên bãi chiến trường , gia đình thì tan nát , có những nơi máu của đồng đội đã thấm sâu vào lòng đất , còn hài cốt của nhiều chiến hữu vẫn còn nằm chơ dơi trong bóng tối cô đơn giữa rừng già

.....Khi chiếc Chinook đầu tiên đáp xuống phi trường Phan Rang , những cánh hoa

chùm gởi trên chuyến bay đó ,trong đó có tôi , được tập trung lại một chỗ và anh y tá nói rằng : bác sỹ nói “ các anh lưu lạc trong rừng đã mười mấy ngày qua, không được tiếp tế ăn toàn lá cây và những thứ linh tinh khác vì thế bao tử của các anh đã bị **TEO** lại , bây giờ nếu ta ăn liền sẽ bị nứt bao tử và có thể dẫn đến cái chết , thôi thì bắt buộc mỗi người uống một ly sữa cho bao tử làm việc lại bình thường rồi sau đó sẽ ăn sau “ Khi anh y tá đưa ly sữa đến cho tôi , mừng quá . tôi không biết phải dùng những từ ngữ hoa mỹ như thế nào để diễn tả hết cho thật chính xác trong lúc đó , tay tôi rung rung , tay cầm , tay bợ ly sữa . sợ nó rớt bể , vì nó chính là cái mà mình sẽ được nạp năng lượng vào dạ dày , giờ đây tôi đã thối thía thế nào là nổi vất vả , sự đau khổ của con người khi bị bỏ **ĐÓI**.. **ĐÓI** là một cuộc chiến không có ranh giới... một cuộc chiến không có đối thủ !.. **vì ĐÓI quá** . tôi đưa ly sữa lên quất một hơi vô hết 100% luôn , khi tôi ngược đầu lên , vô tình tôi bắt gặp ánh mắt kinh ngạc của anh y tá , anh ta sững sốt và trợn mắt nhìn tôi , nhưng trong ánh mắt đó tôi thừa hiểu rằng trong đầu anh ta đang mang một ý tưởng : “ **căm thông và thương hại** “, rồi chiếc xe dodge cũng vừa đem đến những thùng đồ hộp ai muốn ăn bao nhiêu thì cứ lấy , mà không có người phát , tôi và Hùng đang ăn thì có một anh y tá đến và nói lớn lên : trong đoàn quân này có chiến hữu nào bị thương không ? tôi chưa kịp có phản ứng gì ..? thì Hùng la lên..có.. vừa nói Hùng vừa chỉ vào tôi , bị nặng lắm đó không thấy cái áo sao , máu ra ướt rồi khô lại giống như cái áo được ủi hồ vậy ! nghe Hùng nói tôi giật mình nhìn lại thì ra cái áo hoa rừng mà mình đang mặc , nó đã dày thêm một lớp nữa , do máu đọng lại rồi khô đi , sau khi làm vệ sinh sạch sẽ những vết thương anh ta chích một mũi thuốc vào bắp vế , nó đau điếng cả người luôn * anh chích thuốc gì đau quá vậy mà sao lại chích vào bắp vế không chích vào đít * nó là thuốc ngừa Phong Đòn Gánh , trong phiếu di tản mà không có mũi thuốc này về bệnh viện Đỗ Vinh bác sỹ sẽ la tôi anh thông căm , dù biết rằng nó hơi muộn nhưng đó là nguyên tắc , rồi anh y tá nói tiếp : cách đây hồi tuần trước tr/tá Bùi Quyền có đưa về đây một số chiến hữu TĐ5 và họ cũng đã về Sài Gòn hết rồi , một lát nữa đây có chuyến bay ở trong SG ra , anh sẽ được đi tản về , trong khi chờ đợi máy bay từ SG ra . Hùng bực bực tâm sự :.. hiện tại bây giờ và nơi đây chúng ta mới chính thức là những con người được phép sống , khi còn ở trong rừng tôi hồi hộp và lo lắng , không phải lo lắng vì sợ cái **ĐÓI** . cũng không phải lo lắng vì sợ trên đường đi chúng ta sẽ gặp **VC** . nếu gặp thì đánh nhau thôi . đó là qui luật chung của chiến tranh . Cái mà tôi lo lắng là : không biết Thái có chịu đựng nổi để đi suốt cuộc hành trình đầy gian khổ và khó khăn này không ? khi mà tôi thấy trên người thái chỗ nào cũng có

mãnh đạn . máu ra ước cỡ áo ...Nếu lỡ Thái bỏ cuộc không thể đi được nữa và nằm lại , thì tôi không biết phải tính sao đây ? nghĩ đến điều đó nó làm cho tôi sợ và lo lắng ..Bỏ Thái nằm lại giữa rừng già cô đơn và hiu quạnh một mình thì tôi không đành ! Thái có biết không một ngày qua đi là một ngày tôi cầu nguyện , cầu nguyện cho Thái có đủ sức chịu đựng và có đủ sức khỏe để tiếp tục đi , đầu óc tôi lúc đó mong sao những điều xấu nhất đừng bao giờ xảy ra ,Thượng Đế đã thật sự ban hồng ân cho hai đứa ta rồi đó. nghe Hùng nói ,tôi vô cùng xúc động , cảm ơn Thượng Đế , cảm ơn Hùng . tình huynh đệ chi binh của người lính nhảy dù thật là cao quý , nó đã vượt lên trên tất cả ...

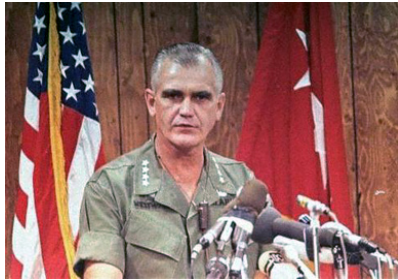
...Khi chiếc vận tải cơ không lồ C-130 đáp xuống đường băng , chở một số kiện hàng gì đó ? cùng một số quân nhân tăng cường hành quân . Hùng và tôi được về Sài Gòn trên chuyến bay đó !.. khi chuẩn bị lên máy bay tôi cố tình nhìn lại lần cuối cùng.. .cô thu hết vào tâm trí mình từng cảnh vật , từng con người đang ở nơi đây ..nơi đã cho tôi một ký ức kinh hoàng nhưng có **Hậu** , nơi mà tôi đã phải trải qua những ngày dài khó khăn và gian khổ trong rừng núi âm u ,nơi đã cho tôi một ký ức đẹp về tình đồng đội của người lính Thiên Thân Mũ Đỏ... thôi tạm biệt nhé , tạm biệt đèo M' drack , tạm biệt đèo Phụng Hoàng , tạm biệt khánh Dương và tạm biệt luôn cả phi trường Phan Rang...và xin tạm biệt nhé ! các chiến hữu thuộc lữ đoàn 2 nhảy dù đây thân thương ...Về tới SG . Hùng được TĐ đưa về hậu cứ ở Tam Hiệp -Biên Hòa , tôi được xe của tiểu đoàn quân y đưa về bệnh viện Đỗ Vinh hôm đó là ngày 10 tháng 04 . ngày hôm sau bệnh viện đưa cho tôi mẫu số 8 kê đơn điền vào để xin : Chiến Thương Bội Tinh . và rồi sau đó tr/úy Trung ĐĐT/ĐĐ 50 có cùng phái đoàn đến thăm và trao quyết định tặng cho tôi Chiến Thương Bội Tinh , trong quyết định ghi : bị thương do đạn của địch gây ra . Có thể nói đây là lần đầu tiên trong đời quân ngũ tôi nhận được huy chương . **lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng . rồi sau đó bị khóa chặt cuộc đời binh nghiệp vào ngày 30 tháng 04. 1975 . Mong đẹp đở dang mượn mấy dòng hồi ký này để con cháu đời sau nghiên ngẫm và suy xét** , những người lính trong QLVNCH , họ không chỉ là những người anh hùng trong chiến đấu với những vũ khí có sẵn trong tay vì viện trợ đã bị cắt đứt mà họ lại còn là những con người can trường và bất khuất khi bị thất thế , một Lê nguyên Vỹ một Trần văn Hai và hàng trăm , hàng ngàn chiến sỹ vô danh khác đã tự tìm cho mình một cái chết vinh quang ..! quyết không để lọt vào tay giặc , đa số những người lính Mũ Đỏ ít ai chịu viết hồi ký vì họ nghĩ họ là người lính , người lính **“ đơ dèm cùi bắp “** viết ra rồi cũng có mấy ai xem , có quá ít những dòng hồi ký được viết về chiến tranh bởi những người lính **“ đơ dèm như tôi “** Nhưng họ quên rằng dù là lính nhưng họ là những người Anh Hùng , những người Anh Hùng mà được xã hội tôn vinh , nhưng không ai biết họ thật sự là ai ? vì họ là những người luôn luôn đi đầu trong các cuộc hành quân , họ là những người

đầu tiên đón nhận những viên đạn của người phía bên kia , kẻ thù thì lúc nào cũng rình mò từ một góc cây hay bụi rậm nào đó ! và cũng chính họ là những con người đầu tiên đập phải mìn để rồi xác thân chỉ còn là một đồng thít vụn . Tuy nhiên ta cũng cần thông cảm vì có một số người vẫn còn sợ hãi . nỗi lo sợ duy nhất của họ là họ sợ bị “ **vở hủ gạo nuôi con** “ Vì họ vẫn còn đang ở quê nhà giống như tôi người viết . và đủ thứ sợ hãi khác nữa . cuối cùng chúng ta nghiệm ra rằng chúng ta là những người nô lệ của sự sợ hãi . để rồi từ đó nhân phẩm . danh dự của chúng ta đã trở thành nô lệ ... Chúng ta già rồi , còn sợ chết nữa làm gì ? trước sau gì rồi ai ai cũng đều phải lên nóc tử ngời ăn dưa hấu .. Và biết đâu sẽ có một cái chết lãng nhách , lãng xẹt đến bất chợt với ta như : nhồi máu cơ tim , tai biến mạch máu não già nua , bệnh hoạn rồi qua đời đó là qui luật ...Còn bây giờ chúng ta phải để lại cho đời ít dòng chữ của sự thật khi đã bước qua ngưỡng cửa **60 năm cuộc đời** ! cái chết sợ người chứ người đâu có ngán cái chết . Nhưng cái đáng trách là trách một số người bịa chuyện trong hồi ký để bôi nhọ người lính VNCH để lấy lòng người của phía bên kia , đâm sau lưng chiến sỹ , núp trong bóng tối ..! Giống như con dơi sợ ánh sáng ban ngày ..! nhưng họ quên rằng bản thân họ cũng đã từng phục vụ gần hết đời người trong quân ngũ...Nước sông thì có bao giờ được ở chung với nước giếng đâu ? đã là hột gà rồi thì dù cho có ai đó đem đi xào , nấu , luộc , hấp , chiên . thì cũng vẫn là hột gà nó có trở thành hột vịt được đâu . Vậy mà vẫn có người mơ mộng tát nước theo mưa... Nếu như chúng ta không viết những bài hồi ký như thế này ! thì cũng như là chúng ta đã tự động đầu hàng vô điều kiện . chúng ta không dám nói lên sự thật tất nhiên là chúng ta tự kết tội những chiến hữu của ta . về sau có ai dám cùng chúng ta đứng lên trình bày sự thật . cho nên những bài hồi ký cho dù người viết từ phía quốc gia hay cộng sản . tất cả đều giúp cho con cháu chúng ta , những người VN chân chính trong thế kỷ sau , khi họ muốn viết sử , họ sẽ có một sự suy nghĩ và cái nhìn thật chính xác , đúng đắn hơn , về khoảng thời gian lu bu nhất , phức tạp nhất và đau thương nhất trong lịch sử chiến tranh Việt Nam ...

Những ngày ở BV ĐỒ Vinh tôi tưởng rằng cuộc đời rồi đây sẽ được tươi đẹp và sáng sủa hơn lên , giống như cây cỏ sau mùa đông lạnh lẽo thê lương , bây giờ nó đã bắt đầu gặp được hơi ấm của mặt trời . những ngày bình thường như bao ngày bình thường khác , nắng vẫn oi bức làm cho mồ hôi ước cả áo , tôi hay lang thang xuống chợ sư đoàn uống cà phê để tìm sự khuây khỏa cho tâm hồn , vì khi nằm trên giường bệnh , mỗi khi mở radio ra toàn là nghe tổng thống Thiệu chửi mỹ , nguyên rủa Mỹ , gào thét trong nỗi uất ức nghẹn ngào..! “ **các ông bỏ mặc cho binh sĩ chúng tôi dưới cơn mưa pháo của cộng sản , đó là một hành động vô nhân đạo của một đồng minh vô nhân đạo** “ **tôi sẵn sàng nhận lãnh sự phán xét và buộc tội của đồng bào tôi , chiến hữu tôi ..**vân vân và vân vân. Tổng thống Thiệu chửi Mỹ bằng những lời văn mộc mạc và bình dân nhất , dù cho bất cứ giai cấp nào trong xã hội nghe qua đều có thể hiểu được , lời văn mà chúng ta không hề thấy

được, trong ngôn ngữ của bất cứ một vị lãnh đạo quốc gia nào trên thế giới ..rồi những tin tức khủng khiếp được loan ra , Tỉnh này mất , Quận kia bị VC chiếm Tỉnh nọ thì trong cơn hấp hối . còn đài BBC và VOA thì nói toàn là những tin xấu và bất lợi làm cho người lính chán chường và hoang mang ...cây cối hình như cũng bắt chước theo ! nó có vẻ như là ủ rũ , lụi tàn vì nó phải chống chọi lại với sự khắc nghiệt của thời tiết “ **hay tại vì người buồn rồi cảnh vật buồn lây** “ . chỉ có một tháng thôi sự kiện lịch sử đã được tường thuật và nhận định khác biệt nhau , họ đưa ra những tin tức sai sự thật . giống như anh mù tả về con Voi . rờ trúnng cái đuôi , rồi anh ta thần nhiên thốt lên trời ơi ! con Voi có khác gì cây chổi chà đâu ? họ nói toàn là những tin bất lợi cho người lính VNCH . BBC và VOA . nói với sự thiên vị đầy ác ý đã ảnh hưởng quan trọng đến sự sống còn của miền Nam VN cuối cùng người Mỹ đã cho một phát súng ân huệ bắn thẳng vào đầu QLVNCH “ **từ chối mọi quân viện cho miền Nam** “

LỜI XIN LỖI MUỘN MÀNG CỦA TƯỚNG William Childs Westmoreland

Tướng William C. Westmoreland. Xin lỗi cựu quân nhân quân lực VNCH

Trước khi viết tiếp xin các chiến hữu xem lời xin lỗi muộn màng của Tướng 4 sao Hoa Kỳ . Để từ đó ta mới giải được bài toán cho những người viết sử trong nhiều thế kỷ về sau biết được lý do nào ! và tại sao ? có ngày 30-04-1975 ? Những ngày cuối đời tướng 4 sao mới tiết lộ bạch văn rộng rãi trên internet . theo luật quốc tế phải 50 năm sau những bí mật mới được tiết lộ và công bố . lúc đó những kẻ chịu trách nhiệm đã chết hết rồi ! Nhưng vì ông ta cảm thấy phải có trách nhiệm nói lời xin lỗi , để linh hồn ông ta thanh thoi đi về với Chúa , ông ta nói với dân chúng Mỹ “ **chúng ta không thua ở Việt Nam . nhưng chúng ta đã không giữ đúng lời cam kết đối với Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa** “ và nguyên văn tiếng Anh “ **on behalf of the United States Armed Forces , I would like to apologize to the veterans of the South Vietnamese Armed Forces for abandoning you guys **Thay mặt cho quân đội Hoa Kỳ , tôi xin lỗi các bạn cựu quân nhân của quân lực miền nam Việt Nam vì chúng tôi đã bỏ rơi các bạn**** “ giờ đây ta mới hiểu được chính quyền Mỹ là hèn nhát , bỏ miền Nam tháo chạy về nước trước sự tấn công của VC Nhưng trước đó họ đã bán đứng VNCH cho VC rồi , khi họ bắt chính quyền miền Nam phải ký vào bản hiệp ước giả tạo là “ **lập lại hòa bình và ngưng bắn năm 1973** Nếu TT. Thiệu không ký họ sẽ cúp viện trợ. Nhưng rồi họ lại tráo trở cúp viện trợ không lý do ..! Dừng dưng phải tay đứng nhìn miền Nam sụp đổ , Vậy mà trước đó

họ từng tuyên dương miền Nam là “ **tiền đồn chống cộng** “ của thế giới tự do..!
Sau một thời gian dài vào những ngày cuối đời ,căm thấy có lỗi bây giờ mới mở lời xin lỗi , giống như người ta bôi thuốc lên vết thương mà nay nó đã thành **SEO** , đã thế họ còn cố tình xát muối lên vết thương đang rỉ máu cho rát chơi ..! miền Nam thì nhỏ bé , mà lại cô thế , viện trợ thì đã cúp súng đạn thì chẳng còn, đồng minh thì tháo chạy , một mình bơ vơ , tay không thì làm sao chống chọi lại với AK , B40 SA7 . của người phía bên kia . vùng 1 và vùng 2 mất rồi thì chuyện mất miền Nam chỉ còn là vấn đề của thời gian ! Lẽ tất nhiên VNCH **phải** sụp đổ . **KẾT QUẢ sau cùng là cùng nhau chết tập thể vào ngày 30-04 -1975...** trên đây cũng là một trong những lý do đưa đến sự sụp đổ tất yếu của miền Nam , và còn nhiều lý do khác nữa Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa là một quân đội bất hạnh và đau khổ nhất trên thế giới “ **họ bị đồng minh bỏ rơi** “ trông ánh mắt của T.T Thiệu lúc bấy giờ một nửa là sự ngỡ ngàng , một nửa là sự hoài nghi , hy vọng .. rồi tức tối , rồi chưởi rủa ..rồi gào thét .. rồi van xin .. . Nhưng lúc đó theo tôi nghĩ tâm tư của người lính trong QLVNCH , các chiến hữu tôi và tôi “ **từ Đồng Minh** “ là từ nó không còn có trong tự điển nữa ..!

NHỮNG CHIẾN HỮU CỦA TIÊU ĐOÀN 1 NHẢY DÙ BẤT ĐẮC DĨ

Trong hồi ký , lẽ ra không viết đoạn này , Nhưng vì ..đây là một mẩu chốt và lý do quan trọng xảy ra lúc 1h50' trong ngày 30-04 của phần sau . nếu không nói ra trước người đọc không hình dung được và khó hiểu .Vì hồi ký gần giống như nhật ký ở hình thức kể lại , mình kể câu chuyện theo **thứ tự thời gian** , nó mang một tính cách như là tiểu sử , có người viết hồi ký như là văn xuôi , nhưng cũng có người viết như là tiểu thuyết , Nhưng tất cả đều có một nội dung duy nhất đó là sự thật của người viết .trong bài này tôi chỉ muốn ghi lại cuộc chiến đấu mà tôi trực tiếp dẫn thân , ghi lại những gì tôi đã thấy và nó đã xảy ra trước mặt mình . những cảm xúc mãnh liệt về tình chiến hữu , những vui buồn của một thời giầy sô áo trận nó mãi mãi tồn tại và đã ghi sâu vào tim thức...!

Bệnh viện Đỗ Vinh , kế bên giường tôi là Long và Khanh tiêu đoàn 1 nhảy dù , đối diện là Tây TĐ5 ,tên là Tây nhưng người cũng có chút lai Tây (Pháp) chúng tôi thường xuyên rủ nhau xuống chợ Sư Đoàn chơi , uống cà phê , bàn chuyện trốn đi đường nào ra ngoài , để đi xóa đói giảm nghèo cho em gái hậu phương ở Bà Queo mà không gặp Quân Cảnh . (QC 204) dù không hỏi cấp bậc của nhau , nhưng tôi thừa hiểu tất cả đều là lính như nhau , cùng nhau chia sẻ vui buồn , vì cùng nằm chung phòng với nhau..! nếu là sĩ quan thì nằm ở phòng khác rồi , nơi dành cho sĩ quan ... Long , Khanh và Tây là người ở tỉnh , không có thân nhân ở Sài Gòn . Vì thế chúng tôi thường xuyên cùng nhau về nhà tôi chơi , ở số 126 Đ. Trịnh minh Thế , Khánh Hội Quận 4 (nay là đường Nguyễn tất Thành) Gia đình tôi lúc đó là chủ nhân của hãng bột giặt VISO (hiệu con ngỗng trắng) tôi lại là con trai lớn vì thế tiền bạc tôi muốn lấy bao nhiêu thì lấy ..! Long , Khanh , Tây và tôi “ **canh me** bác sỹ vừa khám xong là trốn ra Sài Gòn chơi , tối về nhà tôi ngủ sáng vào lại BV

khi thì vào bờ đa (**Brodard**) trên đường Tự Do, nay là Đồng Khởi uống cà phê , khi thì vào la ba gót (**La Pagoda**) khi thì vào Bar uống bia (beer) w.&w.. tất cả những thú vui nào của SG vào thời điểm đó chúng tôi đều đi qua , tuy rằng khác TD nhưng tình chiến hữu của chúng tôi đã gắn liền từ lúc đó ...!

trong khi đó chiến trường càng lúc càng bùng lên mãnh liệt vào những ngày giữa tháng tư , giữa lúc mà cục diện chính trị VNCH đang nổi trôi trong sự bất ổn . nguồn tin đảo chánh lại có thể xảy ra . Nếu xảy ra thì huynh đệ tương tàn , Nhảy Dù ở phe nào ? và đánh với ai ? QLVNCH được thành lập trong đó có lính Nhảy Dù được thành lập ra là do nhu cầu chiến tranh , thành lập ra để bảo vệ đất nước , chứ không phải lập ra để tôn sùng hay ủng hộ một cá nhân nào ? và cũng cần phải hiểu rõ thêm rằng binh chủng Nhảy Dù là lực lượng bảo vệ đất nước , bảo vệ nhân dân chứ không phải là công cụ để bảo vệ ai hay bất cứ một đảng phái nào ? âm mưu đảo chánh thật ra chỉ là một cuộc tranh đua để tạo quyền lực và giành lấy một địa vị nào đó ! họ toàn là những người “ho ra lửa , mưa ra khói “ có lẽ chẳng qua là chuyện tranh giành quyền lực mà thôi !..

Ngày 21-04 .1975 tổng thống Thiệu tuyên bố từ chức . Một hành động chỉ có thể xảy ra ở các nước Tư Bản . “ **Từ Chức** “ danh từ không hề có trong các nước cộng sản trên thế giới , sau khi T.T.Thiệu đi rồi tình hình càng rối ren thêm lên , dù quân đội có quyết tâm phòng thủ cao và tài giỏi đến đâu đi nữa cũng khó mà bảo vệ được miền nam trước sự tấn công mãnh liệt của cộng sản miền bắc ,những người lính “**Đor Dèm cùi bắp** “ như tôi đâu biết rằng tai họa đang cận kề trong gan tât , điều mà người lính VNCH lo sợ nhất . cuối cùng nó cũng sẽ phải đến thôi ...! Theo như bệnh án và hình chụp x-quang của tôi . Ngày 27 -04 . tôi chính thức lên bàn mổ để lấy 3 mảnh đạn ở hong trái ra , bị thương trong trận chiến ở đèo M'drack . Khánh Dương . Nhưng Ngày **27-04-1975** lại là ngày kinh hoàng và khủng khiếp nhất trong lịch sử 100 năm qua của thủ đô miền Nam . Thủ Đô có biệt danh là “ **Hòn Ngọc Viễn Đông** “... ngày đó là ngày : Tù Chí Hòa “ sút chuồng “ , họ phá trại giam , cướp bóc tùm lum , trên đường ai ai cũng có súng , có lựu đạn , vàng thau lẫn lộn không còn phân biệt được ai là lính VNCH , ai là tù Chí Hòa , ai là VC giả dạng trà trộn vào SG. Trong khi đó ở BV Đổ Vinh thì y tá và bác sỹ đi đâu không biết , dưới chợ Sư Đoàn thì hỗn loạn họ thu xếp đồ đạc vào bao để chuẩn bị đi đâu đó ? nhận nhiệm vụ nhưng có phần hơi hốt hoảng ..!giống như một cuộc vợ vét cuối cùng những gì còn sót lại của đoàn thủy thủ chuẩn bị nhảy khỏi con tàu sắp bị đắm . họ hốt hoảng thì tôi cũng hoảng hốt , nỗi lo sợ như là cái lưới vô tình bao trùm lên tâm hồn mọi người đang sinh sống trong chợ Sư Đoàn , họ cố vùng vẫy nhưng rồi có thoát được đâu ? và hình như mọi người lẫn thẩn lờ thờ lo lo sợ sợ . Riêng tôi phân vân rơi vào tâm trạng đứng giữa hai con đường ..! Mình chọn lựa con đường nào đây ? “ **về nhà hay về đơn vị** “ , hoàn cảnh tôi lúc đó như là “ đứng một chân trên miệng vực “ sợ sẩy một cái là “ lỡ bước sa chân “ “ giặc đến nhà đàn bà cũng phải đánh “ câu nói mà người xưa đã để lại . đất nước đang lâm

nguy mà bản thân mình lại là lính Nhảy Dù , người lính Mũ Đỏ chỉ có một đại lộ duy nhất để đi là : Bảo Vệ Đất Nước ..! Là người lính Nhảy Dù chớ đâu phải cá **Hồi** đâu mà phải chọn lựa giữa sông và biển . còn da thì lông mọc , còn chồi thì sẽ nảy cây , sau cơn bão thì mình hãy nắm chắc tay lại và tự tin , rồi sau đó cơn bão cũng sẽ qua đi . với ý tưởng đó . Cuối cùng tôi quyết định về đơn vị . Vì nơi đó có tình đồng đội , có tình chiến hữu thân thiết với nhau..! Dù rằng lúc đó tôi vẫn còn là quân số của bệnh viện Đổ Vinh (**TĐ5ND là tiểu đoàn duy nhất của sư đoàn Nhảy Dù đang quyết tử để bảo vệ Sài Gòn vào thời điểm đó , đang đóng quân ở hậu cứ của TĐ8ND trại Trần quý Mai . tôi có đến trại Trần quý Mai chơi khi còn đang nằm ở BV Đổ Vinh , mà tôi chưa kể ở phần trên**) khi tôi đến hậu cứ TĐ8 thì hay tin TĐ5 đã đi hành quân rồi..! ĐĐ54 đang ở ngã 3 Trung Chánh và đã bắn cháy 2 chiếc T54 của VC , ĐĐ52 ở núi Châu Thới đường đi hướng về Biên Hòa . ĐĐ 50 , 51 và 53 đang ở cầu xa lộ trải dài tới nhà máy xi măng Hà Tiên(Thủ Đức) ..khi hay tin VC đã vào đến vành đai SG , tôi thật sự quá ngỡ ngàng . ngày 27-03 . TĐ5ND còn đang đánh nhau quyết tử ở đèo M'drack , Phụng Hoàng (Khánh Dương) Buôn Mê Thuật .. Hôm nay 27-04 . họ đã tới SG , tốc độ gì như vũ bão vậy , vốn vẹn chỉ có 30 ngày..! Phàm con người sống trên đời có ai mà không muốn hưởng thụ , muốn sung sướng . thời gian ở BV Đổ Vinh tôi lo ham vui , đâu có để ý gì tới tình hình lâm nguy của đất nước đâu ? Thôi thì nước tới “ **trôn** “ phải nhảy . Sau khi trình bày và thuyết phục được anh tr/sĩ ở hậu cứ TĐ8 , anh ta bằng lòng cho tôi 2 trái lựu đạn để phòng thân trên đường đi tìm TĐ5 , Vì lúc đó SG rất phức tạp và hỗn loạn ..Thật khó khăn lắm tôi mới đi được từ ngã tư Bảy Hiền tới cầu xa lộ . Nhưng rồi ở tại cầu xa lộ không có TĐ5ND . hỏi thăm những anh lính nhảy dù đang chốt chặn trên cầu thì anh ta nói : anh ta là ĐĐ 122 , thuộc TĐ12ND, TĐ mới vừa thành lập . khả năng tham chiến không cao . còn TĐ5 thì đang đánh nhau với VC ở cầu Đồng Nai , riêng trại gia binh TĐ5 đã bỏ Tam Hiệp về tập trung ở xung quanh khu vực đồi “ **Nghĩa Trang Quân Đội** “ vì Biên Hòa đã mất rồi . Nghe nói xong tôi cảm ơn anh ta và tức tốc lên ngay cầu Đồng Nai để cho rõ sự thật . khi tôi tới cầu ĐN , thì trời đã chạng vạng tối , ánh nắng chiều hoàng hôn bao trùm lên cả khu vực cầu ĐN một màu cam ảm đạm , hoàng hôn sắp tàn thì nắng phải chói chan , nhưng sao hôm nay nó không chói chan mà lại là một màu ảm đạm và thê lương ..! Không khí thì vẫn còn phản phát mùi thuốc súng của trận đánh vừa bắn nhau tới qua . tôi đến gặp tr/ sĩ nhất Phương , thường vụ tiểu đoàn (trong đơn vị gọi ông ta là cậu ba Phương vì ông ta đứng tuổi) Sau khi trình bày về tình hình ở SG. Cậu Ba nói : VC tràn qua cây cầu này 2 lần rồi nhưng đều bị mình đẩy lui , trên cầu còn lại 2 chiếc Molotova bị bắn cháy hôm qua mãi tới giờ vẫn đang bốc khói , tụi nó bên kia đông lắm nhưng vì lệnh cấp trên bảo mình bất cứ giá nào cũng phải tử thủ , thôi thì em lấy súng đạn đến trám tuyến chung với tổ 106 ly đang ở trên cầu, nhớ lấy theo cây M-72 . hình như có tiếng xe Tank bên kia sông , Trước sau gì thì nó cũng sẽ qua cầu và tấn công mình nữa . nhìn lại cây

súng XM-16 , M-72 đây không phải là lần đầu tiên tôi cầm lấy nó , Nhưng có lẽ đây là lần cuối cùng tôi cầm súng . Vừa mới giả từ mặt trận đèo M' drack , Phương Hoàng . Khánh Dương sương mù của rừng núi âm u , mà giờ đây phải nhập mình vào cuộc chiến mới . Nhìn qua bên kia bờ xanh đỏ họ treo đầy dọc theo bờ sông , tôi cảm thấy hình như bầu trời mà tôi đang đứng nó đen tối lại , một ước vọng tương lai , một nền hòa bình thật sự , chắc có lẽ từ nay nó từ từ tan nát .Chiến Tranh nó đã thật sự lấy đi của chúng ta sự bình yên của tâm hồn . Sự dửng dưng của người Mỹ , sự khoanh tay bỏ hẳn miền Nam . CSMB biết được điều đó và họ cũng đã tìm ra được “ chân lý “ vậy thì “ họ sẽ Tấn Công “ Trong khi đó ,theo lời cậu ba Phương nói : hai ngày nay khu vực xã Hóa An , chợ Đồn , cầu Gành ,lính ĐPQ và nhân dân tự vệ đến báo là đã bị VC chiếm rồi ! Th/tá Võ trọng Em đã đều ĐĐ 53 vào đánh lấy lại .

...Khoảng 2giờ khuya ngày 27 rạng sáng ngày 28 . một đoàn xe từ từ tiến qua cầu , ung dung như chỗ không người , khi tới giữa cầu họ bắt xối xả về phía bên đây , nhưng họ không ngờ rằng ĐĐ51 và 50 đã chuẩn bị trước và chờ đón họ . những trái đạn 106 ly cùng với M-72 thi nhau nổ đạn , bắn mà không cần nhắm cũng trúng , **giống như đánh Bida mà 3 bi đã được gom về lỗ đấu** . cuối cùng họ cũng phải tháo chạy về bên kia cầu . **Cầu Đồng Nai là nơi chôn vùi hằng trăm chiến binh CSMB , và cũng chính nơi đây danh dự sau cùng của sư đoàn Nhảy Dù trong đó có tiểu đoàn 5 đã được khôi phục** .Sáng ra cậu 3 Phương đến nói với tôi : Thái em theo xe phụ giữ an ninh để áp tải 2 tù binh bị thương qua núi Châu Thới để khai thác , vì lúc đó th/tá Em đang chỉ huy ĐĐ52 và 53 đánh bên núi CT và cầu Gành . trên đường đi tôi nhìn 2 người tù binh mà ngao ngán , tôi còn trẻ mà họ còn trẻ hơn tôi nửa khoảng 14 , 15 gì đó ! tôi đưa nước và thuốc hút cho họ và hỏi thăm : em có biết tại anh đang ở bên đây cầu không ? mà tại sao em dám qua . ** cấp trên nói với tụi con là Sài Gòn giải phóng rồi mình chỉ vào tiếp quản thôi , tụi lính ngụy nó nhát lắm bắn hù thôi là nó buông súng bỏ chạy rồi , không ngờ mới tới giữa cầu mà mấy chú bắn dữ quá ..! nghe họ nói mà tôi thấy tội nghiệp , họ là những con người không có lỗi , lỗi là do bọn chóp bu , còn họ là người chỉ làm theo lệnh ..! khi xe chạy qua núi Châu Thới vừa tới cầu Hang , tôi thấy th/tá Em ngồi trên TVX M-113 bàn giao 2 tù binh xong . vì muốn đến thăm những chiến hữu mà một thời đã từng vào sanh ra tử với nhau ở ĐĐ53 nên tôi đi thẳng lên ĐĐ 53 ở cầu Gành cách cầu Hang 2km , vừa tới nơi tôi gặp ngay tr/úy Huỳnh minh Trí cùng anh em ở tr/đội 2 đa năng , nơi tôi đã ở suốt cuộc đời binh nghiệp trước khi về 50 ngày tôi còn là anh lính tò te được bổ xung vào tr/đội của anh Trí lúc đó anh là chuẩn úy khóa 4/71 , nay anh là tr/úy đang chỉ huy đánh chiếm lại cầu Gành .gặp tôi anh Trí mừng quá nói : Thái em mang máy giúp anh , nó bỏ máy về trại gia binh lo cho vợ con tối qua sao chưa thấy về . tạm thời em giữ máy liên lạc . VC nó đặt loa kêu gọi mình buông súng hoà kìà , cầu Gành phía bên chợ Đồn gần chân cầu có cái chùa , VC từ trong đó bắn ra liên tục , trong chiến tranh việc giết qua giết lại là điều phải

xảy ra , và họ thừa hiểu rằng người quốc gia tôn trọng những chỗ linh thiên như Chùa , Nhà Thờ . lợi dụng vào chỗ tôn nghiêm đó họ chiếm toàn bộ khu vực của nhà Chùa , đưa người dân ra trước họ núp vào trong , với một tình thế khó xử đó , tr/úy Trí quyết định cho đánh đột kích , một toán 7 người do tr/sĩ Võ Mai vào ngay chính diện , toán thứ 2 do tr/ sĩ nhất Hải đánh vào bên hông Chùa , hôm đó là ngày 28 tháng 4 . 19h30 tối , hai toán bắt đầu xuất phát . ai gây ra nhân Tàn Bạo thì rồi phải gặt lấy quả bạo tàn thôi..! thời gian chậm chậm đi qua , trong lòng tôi thì luôn luôn hồi hộp , mới tối qua đánh một trận vào sanh ra tử ở cầu ĐN thì vào đêm nay lại ở cầu Gành . tôi liếc nhìn qua tr/úy Trí trong ánh mắt đó con người đó, cho tôi một cái linh cảm ông là người có quá nhiều kinh nghiệm trong những lần Tấp-pi , sĩ quan Nhảy Dù người chỉ huy có trách nhiệm cao nhất là : đảm bảo cho cả đơn vị hoàn thành và làm tròn nhiệm vụ đó là đánh thắng , chứ không phải chỉ cá nhân người chỉ huy dùng cảm . còn người lính thì tất cả đều chịu sự rủi ro như nhau..! bóng đêm là đồng lõa với tội lỗi chuyện đó thì ai cũng biết , trong bóng tối của đêm nay ai còn ai mất . ai có tội và ai là người không có tội.. nghi đến đâu đó lòng tôi se lại . cuộc đánh nhau đêm nay là xảy ra ở cầu Gành miền Nam V.N. chứ không phải ở miền Bắc thế thì ai mới là người đáng được gọi là “người xâm lược” nói như thế là để con cháu chúng ta tự so sánh , Bản tính của người lính VNCH . là ôn hòa và thân thiện , trong thâm tâm người lính họ muốn có một nền hòa bình và hạnh phúc thật sự . trong thánh kinh có nói : **“có gỏ thì cửa sẽ mở “** Tại sao chiến hữu của tôi và tôi đã gỏ quá nhiều lần mà cửa vẫn đóng ..! 3h sáng ngày 29 tháng 4 ,tiếng súng đầu tiên bắt đầu nổ ra từ hướng của tr/sĩ nhất . Hải , tiếng nổ của lựu đạn , cùng với tiếng đạn AK, B40 , thượng liên của người phía bên kia hòa lẫn vào nhau tầm đạn đi ngang qua đầu tôi nghe rào rào âm thanh của nó giống như là “ cộp nhai đậu phộng “.. Một con Cáo thì nó có bao giờ tự bẻ răng và lột da của chính nó đâu ? vì thế mà họ bắn ra dữ quá ! Rồi tiếng súng từ hướng của tr/sĩ Võ Mai cũng đã bắt đầu lên tiếng . 9h sáng ngày 29 tháng 4 . toán của tr/sĩ Võ Mai đã áp sát được bờ tường của Chùa , Khi Võ Mai vừa trèo qua bờ tường thì một loạt đạn AK cùng với súng thượng liên đồng loạt bắn thẳng vào Võ Mai , và Võ Mai gục ngã trên bờ tường chưa kịp nhảy vào phía trong khuôn viên của Chùa , khi kéo được Võ Mai xuống đất , tôi luôn nhìn thẳng vào mặt Võ Mai , trong lúc nhìn nhau , anh ta thều thào nói gì đó!.. rồi rồi anh ta lịm dần từ từ đi vào cõi chết . tr/sĩ Võ Mai là người đầu tiên nằm xuống trong trận đánh cuối cùng tại cầu Gành mà tôi nhìn thấy . trong tình thế họ ẩn núp trong Chùa bắn ra , tr/úy Trí quyết định tập trung hỏa lực bắn thẳng vào Chùa có bao nhiêu M-72 và M-79 được đem ra sử dụng . Bởi gì **“ người ta không thể chiên hột gà ốp la , mà không đập bể trứng sập chánh điện ngôi Chùa tan nát 12h30 .** trung đội làm chủ được khu vực Chùa , chợ Đồn và những vùng xung quanh . VC rút về bên kia sông . phía chợ Biên Hòa trong khu vực chánh điện có 4 cái xác VC . âu đó cũng là luật nhân quả giết người để rồi bị người giết

(sau năm 1975 , anh Trí thường xuyên đến cúng dường ngôi chùa đó , trong chùa xin tên và địa chỉ để ghi vào sổ công đức nhưng anh Trí từ chối nói là: một nhà hảo tâm , xin miễn danh tánh. sự thật anh muốn tạ lỗi là ngày xưa anh đã ra lệnh bắn sập chánh điện , một quyết định ngoài ý muốn ..còn người trong chùa ngạc nhiên lần nào cũng thấy 2 người (anh Trí và tôi) đến thấp nhang khấn vái gì đó ở góc bờ tường , nhưng có ai biết đâu rằng : chính nơi đây ngày xưa có người anh hùng Mù Đỏ Võ Mai đã ngã xuống trong những ngày tàn cuộc chiến)

Nhưng chiến thắng đó chỉ kéo dài được 5 giờ sau , vào lúc **18h chiều trong ngày đó : ngày 29 tháng 4** . CSMB tập trung hỏa lực bắn dồn dập vào khu vực của ĐĐ 53 , trong đó có tr/đội 2 đa năng đang chốt chặn bên đây cầu Gành , nơi tôi đang mang máy cho tr/úy Trí , họ bắn như điên cuồng , liên lạc về đại đội thì không có ai bắt máy , hoàn cảnh của tr/đội lúc đó giống như một đứa con nít bị lạc đường , không còn thuốc chữa nữa rồi.. ! một tr/đội không thể ngăn chặn được sự tiến quân như vũ bão , biển người của CSMB khi họ muốn tiến về SG , họ đã tràn về như thác lũ , với một lực lượng đông hơn gấp 10 lần , CSMB làm chủ tình hình ngay từ phút đầu , nhưng với sự chống trả mãnh liệt của các Thiên Thần sát địch từng lớp từng lớp bị bắn đổ rạp ngã xuống , nhưng họ vẫn hô hào vẫn tiến tới điên cuồng . tạm thời ND cũng chặn được bước tiến quân của CSMB vào thời điểm đó tôi nói với anh Trí : đích thân ơi ! nếu ta ở lại sẽ hy sinh thêm bao nhiêu đồng đội nữa , trong khi máy PRC 25 như cục sắt dòn chơi , không liên lạc được , trong lúc tôi còn đang bàng hoàng và ngỡ ngàng trước một sự thật quá phũ phàng . chiến tranh gì kỳ cục quá , một cuộc chiến không còn cấp chỉ huy , không yểm trợ , không tiếp tế , không tản thương .máy móc liên lạc không được ...để mà la làng kêu cứu..! đó là sự thật mà tôi là chứng nhân trong cuộc chiến đó , một cuộc chiến trong một đất nước có quá nhiều điều kỳ lạ này . mười người đánh một thì chẵn chột cũng què , trong đêm đó tr/úy Trí cho rút quân về cầu Hang nhưng không còn ai hết , tiếp tục về núi Châu Thới thì hay tin ĐĐ 52 đã đi sáng nay rồi một nguồn tin cho hay , có một toán lính nhảy dù do tr/úy Bang thuộc ĐĐ52 đang ở tại cầu Bình Lợi ..! sau một đêm đầy lo lắng , hoang mang và hoảng sợ.. 7h sáng ngày 30 -04-1975 những giờ phút của định mệnh . và cũng là khởi đầu của sự rút quân vội vã vì lực lượng của CSMB quá đông có cả xe tank yểm trợ . binh chủng Nhảy Dù từ ngày thành lập cho đến nay ,và bây giờ phải ngậm đắng nuốt lệ bỏ lại xác đồng đội, vì chúng ta không thể làm gì được hơn trong lúc rút quân vội vàng này..! đời lính chết là chuyện bình thường, nhưng cái quan trọng là bao giờ sẽ đến lượt mình .sau những đêm dài mệt mỏi vì lo sợ , sinh lực cạn dần do đó khả năng phân biệt giữa đúng và sai giữa khôn ngoan và lú lẫn cũng đã yếu đi , và hiện tại ĐĐ5ND trong đó có toán quân của tr/úy Trí đã thật sự chết đuối trong cuồng phong súng đạn của người miền Bắc .Ngày 30 tháng 4 là ngày đen tối của lịch sử VN . Ngày mà những người lính Thiên Thần Sát Địch buông súng một cách lặng nhách . cuối cùng cả đơn vị cũng cùng chung số phận chung của các đơn vị trong QLVNCH đều phải buông súng

đầu hàng khi TT Dương Văn Minh tuyên bố đầu hàng lúc 10h30' ngày 30-04-1975 .
tiếng nói của vị tổng thống mới nhậm chức có 2 ngày vang lên trên không trung ,
ông nghẹn ngào đọc bài thông báo nhường Sài Gòn lại cho CSMB . nghe tin trên
mọi người lính đều hoang mang lo sợ , những người lính như chúng tôi bị đẩy vào
lính và rồi cuối cùng bị loại ra khỏi cuộc chiến trong nỗi thất vọng ê chề , sư đoàn
Nhảy Dù trong đó có TĐ5ND .. đã thật sự hoàn toàn tan rã một cách tức tưởi trong
trò chơi của những cường quốc trên thế giới giữa 2 chủ thuyết “ **Chính Nghĩa**
Quốc Gia và Thiên Đường cộng sản “

hình chụp ngày : Sep. 1st 2012. kỷ niệm ngày thành lập TĐ5ND 1st.Sep. từ trái sang
MĐ Moshe Dayan Bang . MĐ Minh Trí . MĐ Bùi Văn Thái

trung đội 2 Đa Năng ĐĐ 53 .TĐ5ND Vào thời điểm đó đang tập trung lần cuối
cùng trước cổng bệnh viện gia đình (nay là BV ung bướu đường Nơ trang Long
bây giờ) nghe tr/úy Trí nói trong tiếng nấc nghẹn ngào : giờ đây chúng ta đành
phải buông súng và tan hàng , xuống ai nấy chèo , hồn ai nấy liệ , mỗi người tự
định đoạt lấy số phận cho riêng mình . trong cơn hoảng loạn , các tin tức dồn dập
thất thủ , buông súng từ những nơi khác do những loa phóng thanh của những
người xu hướng vang lên nhìn lại biểu tượng của TĐ5ND. Trên cầu vai áo là con
chim Phượng Hoàng . cùng tại đèo Phượng Hoàng TĐ5ND đã đánh một trận quyết
tử với 4 sư đoàn miền Bắc lần đó Phượng Hoàng đã bay về núi tôi nghĩ rằng rồi nó
sẽ trở lại , nhưng đâu ngờ rằng lần đó là lần nó đi mãi không về . trong khi đó tại
cầu Bình lợi tr/úy Bang của ĐĐ52 vẫn kiên trì chiến đấu , không tan hàng và không
buông súng . để ngăn chặn bước tiến quân như thác lũ của CSMB muốn qua bên
đây cầu , họ đã chặn một chiếc xe bồn cho đậu ngay giữa cầu , và tính chuyện rút
về vùng 4 để cùng với quân đoàn 4 làm một phòng tuyến cuối cùng để ngăn chặn
CSMB , người lính Nhảy Dù sẵn sàng chờ đợi một cuộc tử chiến , nhưng giờ phút
cuối cùng kế hoạch rút quân về vùng 4 đã bị gãy đổ , trong lúc bắn nhau xe bồn
phát nổ , một mảnh đạn đi thẳng vào mắt của tr/úy Bang , máu ra nhiều rồi ngất lịm
đi ... lúc đó là 5h chiều ngày 30-04 mắt con chim đầu đàn ai lãnh đạo và rồi

ĐD52 cũng tan hàng ngay lúc đó..! tr/úy Bang đã chiến đấu không ngừng nghỉ , một tấm gương chiến đấu chói lọi . nhìn lại cuộc chiến đấu do ông chỉ huy ta thấy ông ta là một cấp chỉ huy can trường trong chiến đấu đến giờ phút thứ 25 Bất Khuất . dân tộc Do Thái có một vị anh hùng độc nhãn Moshe Dayan thì ở VN cũng có một anh hùng độc nhãn Mũ Đỏ Moshe Dayan tên là Cái Bang . còn nhân vật “ Độc Cô Cầu Bại “ trong tiểu thuyết võ hiệp của Kim Dung là người có võ công và kiếm thuật vô song tung hoành khắp thiên hạ suốt đời chỉ mong có một lần cầu bại mà không được “Độc Cô Cầu Bại Cái Bang” ông ta muốn về vùng 4 để quyết tử một trận cho ra hồn , nhưng cấp trên lại kêu buông kiếm lãng xẹt .

MĐ. Moshe Dayan ,MĐ. Minh Trí , MĐ. Bùi văn Thái . xin kính cẩn nghiêng mình trước anh linh của các chiến hữu cùng với những đồng bào đã nằm xuống trong cuộc chiến . sự an nghỉ ngàn đời vĩnh cửu , xin thấp nén hương lòng muôn màng đến các anh linh , xin cầu nguyện cho linh hồn tr/sĩ Võ Mai ...thuyền anh đã đến bến rồi..! hãy yên vui nơi cõi vĩnh hằng anh Mai nhé.. thành thật chia buồn cho toàn thể người dân miền Nam , cho toàn thể QLVNCH anh hùng , cho tất cả quân binh chủng , cho tất cả quân dân cán chính đã hy sinh trong cuộc chiến vừa qua , cho những người tù cải tạo , cho những chiến hữu đã may mắn ra đi , cùng những thương phế binh và những người còn kẹt ở lại..! xin tưởng nhớ đến những đồng đội những MĐ can trường đã gục ngã trong cuộc chiến để bảo vệ cho miền Nam trước đây.. hai chữ Tự Do mà cái giá trị của nó chỉ sau khi tàn cuộc chiến “ **cuộc tình tàn** “ bây giờ người miền Nam mới thật sự thấu hiểu.. và ngay bây giờ đây có mấy ai thức tỉnh và thương tiếc cho người lính VNCH

Xin cảm ơn các chiến hữu đã dành thời gian quý báu của mình để đọc những dòng hồi ký mộc mạc này , tôi chỉ là một người lính bình thường như muôn ngàn người lính bình thường khác .Vì vậy thành thật kính xin quý chiến hữu đọc với tấm lòng bao dung. dầu sao đây cũng là một sự thật ...Xin cảm ơn..!

Sài Gòn . Nov.1st 2012

MĐ Bùi văn Thái

NHẢY DÙ & CHIẾC TÀU VIỆT NAM THƯƠNG TÍN

Sau khi T.T Dương văn Minh tuyên bố buộc QLVNCH buông súng bàn giao miền Nam lại cho CSMB vào lúc 10h 30' ngày 30-04-1975 . chấm dứt cuộc chiến tranh kéo dài tới 21 năm , đẫm máu và tàn khốc nhất trong lịch sử chiến tranh của nhân loại , và lịch sử thế giới cũng cho thấy rằng quốc gia chịu cảnh chinh chiến triền miên lâu nhất cũng là VN . lịch sử là một câu chuyện thường được lập đi lập lại , nhiều lần mà không biết chán . **Vào thời điểm trong lúc mà người cộng sản miền Bắc say sưa ngất ngậy trong niềm vui mừng chiến thắng.** Thì cũng là lúc có biết bao con người ở miền Nam bắt đầu tìm cách vượt thoát , di tản rời khỏi Sài Gòn . bởi gì họ biết được chuyện gì sẽ xảy ra trong những ngày sắp tới , họ là những người có một ít về sự hiểu biết và kinh nghiệm trong chế độ cộng sản . Họ thừa hiểu chiến tranh không chỉ đến một mình , lúc nào nó cũng có người bạn đồng

hành , người anh em sinh đôi của chiến tranh là **nhà Tù** , từ đó **Họ phải ra đi** . Riêng tôi lúc đó còn trẻ , ham vui nên không biết gì hết..! phần đông dân chúng thì e ngại sẽ có một cuộc trả thù . Từ đó họ tống khứ ra khỏi nhà bất cứ thứ gì có dính dáng đến người lính VNCH .Máu sẽ đổ sau ngày miền Nam thất thủ đó là những gì mà người dân tiên đoán , cảnh tượng những chiếc máy bay trực thăng Mỹ cuối cùng cất cánh bay khỏi SG , dưới còng máy bay còn bám theo bao nhiêu con người hốt hoảng loạn , hình ảnh đó vẫn còn hằn sâu trong tâm trí người SG , và tiếp nối là những làn sóng người trốn chạy sau lệnh đầu hàng lãnh nhách . không còn có thể ra đi được ở đường hàng không , họ đổ xô xuống kho 5 đường Trịnh minh Thế (cũ) bến tàu cuối cùng hy vọng tìm đường ra đi trốn khỏi SG . một Hòn Ngọc Viễn Đông đang ngột ngạt chờ đầy chết , cuộc trốn chạy hồi hải diễn ra thật hoảng loạn ...Và cũng từ đó huyền thoại về chiếc tàu Việt Nam Thương Tín chở người di tản đã đi vào lịch sử của chiến tranh VN .sự xuất hiện của con tàu làm chấn động dư luận không ít và cũng chính nó đã làm cho thế giới bàng hoàng sửng sốt khi nó đã đi được đến bến bờ Tự Do . rồi bỗng dừng lại quay trở về với Thiên Đường Cộng Sản . Từ lâu có quá nhiều bài viết về con tàu ấy..! có nhiều người quá lạc quan vì nó chứa đựng một nỗi niềm lâm ly bi đát u uẩn của một huyền thoại , có bài viết nói lên những tiếng bi thương gọi cảm , và cũng từ dạo ấy đến nay nó đã làm cho nhiều người thắc mắc.. con tàu đến từ đâu ai đã dẫn dắt con tàu ? tại sao nó lại buộc phải chở người di tản ...?

Khi ta viết một bài hồi ký ta phải tuân theo một cái định luật Archimede của nó , phải có một sự công bằng tuyệt đối..! Hôm nay tôi lấy hết can đảm xin phép các chiến hữu tôi của ngày hôm đó , tôi phải nói dù cho là quá trễ “ trễ còn hơn không còn hơn là mãi mãi dấu kín tâm tư của mình . tôi khẳng định rằng . Nếu..Nếu..và Nếu không có người lính Nhảy Dù thì không ai biết con tàu VNNTT là thứ gì ? con tàu đó sẽ không phải là con tàu chở người di tản , thế giới sẽ không biết nó và nó cũng sẽ không là một huyền thoại như ta nghĩ ...có một bài nói rằng : ngày 30-04 con tàu VNNTT , đang ở bến Bạch Đằng và chờ đợi chở một số tài sản và vàng cho Tổng Thống Dương văn Minh ra nước ngoài nhưng thống đốc ngân hàng lúc đó không đồng ý , và đã vào chở người di tản ra đi..! Sau 37 năm im tiếng và hôm nay tôi xin nói lên sự thật . trong số khoảng hai ngàn người ra đi trên con tàu đó , 5 người đầu tiên đặt chân lên con tàu người thứ 4 là tôi..! tôi nghĩ rằng mình không thể cất dấu mãi một câu chuyện . Vì cuộc sống cơm áo gạo tiền mà tôi đã phải chịu đựng và chôn sâu nó trong lòng , nhất định bây giờ tôi phải lôi nó ra . trong bài viết này tôi chỉ nói lên những gì của chính tôi ngày hôm đó .. **NẾU** lỡ có “ trật đường rầy “ với một bài viết nào trước đó , thì đây chỉ là ngoài ý muốn , tôi chỉ viết những gì của chính tôi thôi..xin quý anh chị viết trước đây thông cảm và suy xét lại . thành thật cảm ơn..!

******* thời điểm đó con tàu đang neo tại phao số 2 đối diện kho 5 hướng phía bờ bên kia khu vực của Thủ Thiêm . không phải bến Bạch Đằng

***** nó có chở tài sản của TT Minh hay không phần sau của bài ta sẽ rõ .**

Tôi sẽ nói về con tàu VNNT chi tiết hơn trong bài sau , vì bài hơi dài và hình như lạc đề, sai với tựa ban đầu là trận đánh của TĐ5ND . xin các chiến hữu tạm nghỉ giữa hiệp . có thể ngày mai ta xem tiếp bởi gì dài quá đọc mỗi mắt và chán . tôi xin tóm tắt và viết đầy đủ hơn trong bài sau . còn trong bài này tôi xin :

******* thành thật xin lỗi các Địch Thân , niên huynh trưởng cùng các chiến hữu trong QLVNCH . những lời nói và hành động hò hét ngày đó là vì Nhảy Dù muốn giữ an ninh cho con tàu khi tất cả chúng ta đều trong cơn hoảng loạn và sợ hãi

******* thành thật xin lỗi người di tản . người lính Nhảy Dù có những hành động gì trong lúc đó . thật ra là chỉ muốn giữ an ninh cho con tàu mà thôi..!

...Sau khi tan hàng ở BV Gia Định tôi về nhà và vô cửa sau . đưa em gái với nét mặt lo sợ nói : từ sáng tới giờ lính Nhảy Dù tập trung trước nhà nhiều lắm, họ đập cửa đòi gặp anh nói anh không có ở nhà họ không tin , sợ quá nay anh đã về . nghe nói tôi vội chạy lên lầu 3 nhìn xuống , và nhìn thấy Khanh TĐ1ND , gặp tôi mừng quá Khanh kêu xuống . khi tôi mở cửa đi ra Khanh trách móc : giờ này mà mày còn ở trong nhà VC nó tới ngã tư bảy Hiền rồi còn ông Minh thì kêu buông súng , mày theo tao lại đằng kia ND tập trung đông lắm ở ngã 3 Trịnh minh Thế - Hoàng Diệu nơi đó có một quán cóc nằm cạnh cây xăng . Khi tôi đến thì ND đã đi đâu hết rồi chỉ còn lại có anh đeo mắt kính vẽ người trí thức , trên cổ áo có dấu ch/úy hay th/úy gì đó vừa mới tháo ra (tạm thời ta gọi là th/úy mắt kính TUMK) kê bên là anh TĐ8 miệng hơi méo và nói hơi ngọng (ta gọi Nhảy Dù nói ngọng NDNN) và 2 ND nửa ngồi phía sau . ngoài Long và Khanh TĐ1 , như tôi đã nói ở phần trên và hiện tại có thêm 4 người nữa tất cả là 7 tính luôn tôi . trong vẻ hốt hoảng và sợ hãi anh TUMK nói : em là Thái phải không ? sáng này tụi anh có đến nhà em nhưng không ai mở cửa vì sợ , mọi người đã bỏ đi nhưng Long và Khanh không chịu đi quyết định đợi và gặp em cho bằng được..! thôi bây giờ chúng ta nên tìm cách trốn ra nước ngoài nó đã vô tới SG rồi..Nghe nói trốn đi tôi hơi do dự vì nó không có một điều khoản nào trong cuộc sống , mà nó chỉ là khởi đầu của một sự sợ hãi vì cái gì đó..thấy tôi chần chừ anh TUMK nói tiếp : đi đi Thái ơi ! em là Nhảy Dù ở lại không yên với tụi nó đâu ? em đừng tiếc cái bột giặt VISO của gia đình nó sẽ tịch thu và ghép tội gia đình em nữa..(câu nói mà 37 năm qua tôi vẫn còn nhớ) rồi anh quay sang nói với Long và Khanh tụi em đừng đi đâu chờ anh nghe 15' sau anh sẽ trở lại .khi anh TUMK xuất hiện một hình ảnh quá cảm động lại hiện ra . trên lưng TUMK cồng một mẹ già . bà ta đã luống tuổi , bà úp má lên vai TUMK , nét mặt bà rất bình thản , chắc bà đã biết trước chuyện gì sẽ xảy ra . trái ngược với những nỗi sợ hãi ở chung quanh , phía sau lưng TUMK là người em gái trạc khoảng 16 , 17 tuổi tay xách tay mang , cặp mắt thì đỏ hoe và sung lên , chúng tỏ cô ta đã khóc rất nhiều .. với hình ảnh tình mẫu tử đó đã làm cho tôi xúc động , cộng với những lời khuyên nhiệt tình đầy cảm động của Long và Khanh , Tôi đồng ý thấp tùng ra đi . con đường Trịnh minh Thế chật kín cả một dòng người , thiên hạ

họ bồng bế nhau , tay xách tay mang , kêu réo nhau âm ỷ, họ hốt hoảng , hót hơ hót hải chạy về hướng kho 5 con đường Trịnh minh Thế giờ đây cũng được xếp vào người anh em của nó là “ Đại Lộ Kinh Hoàng “ năm 1972 ở Quảng Trị , khi dòng người đổ về con đường này một lúc một đông thêm khiến cho nó trở nên thành quá tải và hỗn loạn . Đích thân Phan nhật Nam có viết về mùa hè đỏ lửa có con đường đã đi vào lịch sử chiến tranh VN . Kẻ này chết là niềm vui của kẻ khác , thậm kịch mất người thân của người này lại là hạnh phúc của người kia . Vì thế họ bắn và pháo kích vô tội vạ dù đó là người dân đang di tản tay không tất sát nên mới có tên là Đại Lộ Kinh Hoàng nhưng đầu sao thì cũng còn có QLVNCH đằng sau che chở cho họ .còn nơi đây mùa hè 30 tháng 4 là mùa hè máu lửa , con đường Trịnh minh Thế đã trở thành Con lộ Tử Thần , vì cuối con đường không còn ai che chở họ nữa . chậm chân thì gặp ngay thần chết hoặc chung đũa . đích thân Lê minh Đảo .17 năm , tr/tá Bùi Quyền TĐT/ TĐ5ND . 16 năm và còn hàng trăm ngàn người khác nữa . sự hỗn loạn đã được đẩy lên cao khi đoàn người di tản tìm đủ mọi cách để được vào bên trong kho 5 khi mà hàng rào sắt được hệ thống bằng điện điều khiển, khi chúng tôi đến nhìn vào phòng điều khiển thì thấy lính cảnh sát đã chiến đang chốt chặn nơi đó . họ không đồng ý mở cửa vì e ngại người di tản sẽ tràn vào làm cho sự hỗn loạn càng thêm hỗn loạn (tôi xin lỗi lẽ ra ta không nên nói ra đoạn này đụng chạm đến màu áo CSDC . nhưng vì đó là sự thật của ngày đó , chỉ một vài người thôi không phải toàn binh chủng) anh TUMK la lên nếu không mở cửa sẽ có bắn nhau và rồi Long , Khanh bắn chỉ thiên liên tục . cuối cùng cửa mở chúng tôi vào và đằng sau đoàn người di tản tràn vào như thác lũ . giống như đoàn quân Mông Cổ của Thành Cát Tư Hãn đang trên đường tấn công .Bên trong có đầy đủ các quân binh chủng họ tụ tập theo từng nhóm , chỗ này BDQ , chỗ kia TQLC ,chỗ nọ phòng 7 lôỉ hổ ...! Nhảy Dù tập trung lại được 19 người , nhìn xuống sông những chiếc “ phum “ LCM họ nối đuôi chạy từ hướng trong Bạch Đằng ra giống như ngày quân lực họ đi diễn hành .trên bờ người dân vừa la vừa vẫy tay cầu cứu nhưng đâu có chiếc nào dám ghé vào rước đầu , bản thân họ cũng đang chạy chết , xuống bến tàu mà không có tàu đi , thì đây không thể gọi là sự sợ hải nữa mà đó là nỗi kinh hoàng . nhìn qua bên kia bờ sông phía Thủ Thiêm có một chiếc tàu đang đậu ngoài phao , nó là con tàu Việt Nam Thương Tín . trong cơn hoản loạn đó anh TUMK liên tục thốt lên : chúng ta phải tự cứu lấy mình Long Khanh Thái ơi ..! rồi có ý kiến cùng nhau ra con tàu VNTT đang neo ngoài xa ..xin họ đi...ý kiến đó bị bác bỏ ngay , đi cách nào ra đó con tàu cao dẹt vợi làm sao leo lên được khi họ không muốn cho lên ..Đói thì ăn vụng , Túng thì làm liều . biện pháp cuối cùng dùng vũ lực , tất cả đều đồng ý . khi xuống chiếc ghe mà trước đó họ chờ ai đó từ bên thủ thiêm qua , anh TUMK định đi theo nhưng Long không cho kêu ở lại lo cho mẹ già và cô em gái . 5 người đi đủ rồi , gọi là ghe chớ thật sự là chiếc xuồng thì đúng hơn , nó trông thành xém lật . khi đến chiếc VNTT , Khanh và Long thay nhau la lớn lên : ai đó trên tàu ra đây nói chuyện nếu không ra chúng

tôi sẽ bắn chìm tàu ..Khanh Long thì thay nhau la lên , MĐNN , MĐ (đi theo) và tôi bắn liên tục vào pháo tháp , vào carbin , chủ yếu là buộc họ phải xuất hiện , cuối cùng có tám vài trắng phất phất , thôi đừng bắn nữa chúng tôi sẽ ra , một người trên tàu ló đầu ra và nói vọng xuống : các anh muốn gì ? *** thả thang dây xuống cho chúng tôi lên*** các anh có mấy người... Khanh là người đi đầu , tôi người thứ 4 MĐNN đi lên sau cùng .vừa lên tới boong tàu tôi đã giật mình , họ toàn là những người vạm vỡ râu quai nón , trước ngực mang 2 con dao gát chéo , dao theo kiểu của Robison , nếu lúc đó tôi không có súng trên tay thì khiếp quá ..chiến thuật của Nhảy Dù là phân tán ra mỗi người đứng mỗi góc , Khanh và Long nói yêu cầu con tàu vào cặp cảng kho 5 để rước người di tản .Nhưng họ không đồng ý , họ nói rằng lệnh của ông chủ bắt tàu đậu nơi đây khi nào HÀNG của ông chủ ra thì rời bến . hai bên cãi nhau , họ nhất định không chịu đi .nếu đã một lần ta rơi vào hoàn cảnh này sự sợ hãi thúc dục chúng ta sẽ hiểu được tâm trạng của con người chỉ có thể chịu đựng đến một giới hạn nhất định.. lúc đó MĐNN tức quá la lên giờ này mà còn ông chủ nào nữa VC nó vô tới SG rồi không lo kiếm đường mà chạy cứ nói chủ với chủ , vừa nói MĐNN bắn trượt qua đầu ,rồi nói tiếp ai không đồng ý bắn liệng xuống sông . tôi thấy vậy tôi cũng bắn , anh MĐ (đi theo) cũng bắn , khi thì bắn xuống sàn tàu , khi thì chỉ thiên , khi thì bắn thẳng vào Carbin bễ kiếng văng tùm lum . chủ yếu là cướp tinh thần họ ..hoảng quá cuối cùng họ đồng ý ..khi tàu đã thật sự vào bờ , thì cũng là lúc cơn đại hồng thủy (không phải là nước mà là con người) họ tràn vào , Nhảy Dù làm một sự ngăn chặn bằng cách bắn chỉ thiên liên tục và nói : tất cả ngồi xuống , ai đứng lên sẽ bị bắn bỏ , từ từ sắp hàng lên tàu vì thang dây có thể bị đứt nếu ta chen lấn , Ai lên tàu có vũ khí bỏ lại nếu biết được bắn bỏ liệng xuống sông , vì sự an ninh là trên hết . bản thân tôi lúc đó bắn liên tục và hò hét la lên ngồi xuống ,ngồi xuống . bắn thì họ ngồi xuống nhưng khi đang lắp băng đạn khác vào thì họ tràn lên , còn bên lở tai thì nghe đủ mọi thứ âm thanh , em ơi .. anh là đ/tá tình trưởng , tình... cho anh đi với vừa nói vừa móc trong người ra khẩu súng ngắn liệng đại xuống rồi tràn lên thang dây..anh là tr/tá tiểu đoàn.. là th/tá.. là tr/úy cuộc cảnh sát.. trong lúc hỗn loạn đó bỗng tôi nghe một giọng thật lớn trong nhóm người đang tràn lên , anh ta mặc đồ dân (civil Thái ơi ! tao là Chính truyền tin tiểu đoàn, đđ 50 , mày cho tao đi với ..tôi nhận ra Chính và ra dấu tràn lên đi..* **Một con chó nhe răng , sủa tới tấp thật ra là vì nó sợ hãi** * Trong lúc hỗn loạn đó tôi quá sợ hãi nên hù vậy thôi chó có dám bắn ai đâu ? họ là người trốn chạy đâu phải kẻ thù..đàn bà và trẻ con luôn luôn là những mảnh đời bất hạnh trong cơn lốc của luồn người đi mà như chạy , họ là những con cá mắc cạn không còn phương vùng vẫy , Trong lúc đó anh TUMK đứng trên boong tàu la vọng xuống Khanh Long Thái tất cả Nhảy Dù rút lên tàu , coi chừng thang dây quá tải nó đứt , ở trên tàu tôi có nhiệm vụ là khi cái thùng đã đầy súng do họ lên được tàu rồi họ móc ra bỏ vào , tôi khiêng ra đổ xuống sông, chỉ khoảng 3' thôi là có cả trăm khẩu súng ngắn bỏ vào...tạm dừng viết tiếp trong bài sau chi

tiết hơn , viết là hơi thở , khi nào ngưng thở thì ngưng viết , vì vậy tôi muốn viết thật nhiều và tất cả . Bởi gì tôi chưa viết hết được những gì tôi muốn viết.

*** Nếu Nhảy Dù không dùng áp lực khống chế con tàu như đã nói ở trên thì nó có chở người di tản ra đi không ?

*** Đợi hàng của ông chủ ra ..ông chủ này là ai ? không phải thống đốc ngân hàng chống lệnh TT.Minh mà tai vì con tàu đã bị lính Nhảy Dù khống chế rồi

*** Nếu không có ND thì TT.Thiệu không được minh oan và ta không thể ngờ là không lẽ họ đã đi đến tận cùng của sự tán tận lương tâm . sau này chính quyền CS cũng đã xác nhận rộng rãi trên báo chí VÀNG vẫn còn ở VN

*** cuộc trốn chạy có quá nhiều cảnh đau thương và nước mắt nhưng tình nhân loại giữa con người và con người vẫn được duy trì và tồn tại, một sự biểu lộ rõ rệt nhất là từ những người lính Nhảy Dù

*** một lần nữa người lính nhảy dù xin người di tản . Nếu có những hành động vì quá đáng hãy thông cảm , vì theo tôi nghĩ để làm tổn thương ai đó thì chỉ cần có vài câu trong vài giây ngắn ngủi . Nhưng để chữa lành vết thương đó thì phải cần tới hàng năm dài “ dần dặt “

*** gần 37 năm trôi qua , trong góc khuất nào đó của cuộc đời..! Long Khanh Chính TUMK , NDNN cùng với những Thiên Thần Sát Địch ngày đó . tại sao các bạn không ai lên tiếng ?

*** xin kính gửi đến các chiến hữu nặng lòng với những kỷ niệm xưa , với một thời dù hoa lạc lối, một cái gì đó nó đã mất đi , bây giờ không thể tìm lại được

*** không biết những người trên con tàu đó bây giờ ra sao ? ai nhỏ như thỉ cũng đã trên 40..đang ở đâu ?..họ có thành đạt và hạnh phúc không ? .. Nếu họ còn mạnh khỏe cầu xin ơn trên xui khiến cho họ đọc được mấy dòng này..

*** ½ con tàu là đích thân là sĩ quan , vì tôi thấy ai cũng có súng ngắn , xin các đích thân góp ý để được hoàn chỉnh hơn trong bài sau..

*** xin cảm ơn các chiến hữu đã nghe qua câu chuyện . con tàu Việt Nam Thương Tín trong ngày 30 April , cách đây 37 năm về trước... xin cảm ơn..!

MĐ Bùi Văn Thái

